

UN BATIBULL DE SONS I MÚSICA

Diversos elements sonors, ben característics d'aquesta tradició, anuncien l'arribada dels macips pels carrers i cases de la vila. Una altra de les sonoritats més característiques de Sant Roc són els crits dels macips. En sortir d'Ofrena, els macips es dirigeixen als carrers i cases de la vila per ruixar els vilatans i les vilatanes amb l'aigua perfumada de les almorratxes.

Els arenyencs i les arenyenques els senten apropar-se perquè van cridant "Sant Roooooc! Sant Roc Gloriós!".

Els macips també es fan notar pel soroll dels picarols de les seves polaines, que delaten el seu pas per allà on es mouen.

Tanmateix, la festa de Sant Roc té una musicalitat ben pròpia. A Arenys de Mar, per Sant Roc, els administradors de la Confraria feien la capta pel poble acompanyats de músics o joglars. Aquests músics generalment tres o quatre, tocaven en conjunts anomenats cobles de tres quartans. A les primeries del segle XVIII, estaven formades per flabiol i tamborí, tarota i sac de gemecs, que més endavant seria reemplaçat per una tenora. Aquestes formacions, precursors de la cobla de sardanes actual, complien diverses funcions en les festes populars: il·lustrar musicalment la funció religiosa, animar el ball de plaça i orquestrar els balls.

Amb l'arribada de les noves tendències musicals a finals del segle XIX, la música s'encarregà a les orquestres dels envelats, que feien la funció de banda musical, com l'orquestra d'en Panets, en Sairols o els Quirretes de Canet, o els Viles de Mataró.

Amb l'ànim de recuperar els elements tradicionals que s'havien anat perdent amb el pas dels anys, l'arribada del segle XX va portar un nou corrent restauracionista, influït pels moviments modernista i noucentista. Seguint la moda del país, el 1917, es va recuperar l'acompanyament amb flabiol i tamborí, com es feia antigament.